

РЕШЕНИЕ

№ 6325

гр. София, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 12.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **6666** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145–178 и чл.226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Делото е образувано по подадена жалба, от името на Ш. Азад Баки, [дата на раждане], [ЕГН], гражданка на И., с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] ет.3, ап.33, чрез адвокат Т. Л., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, кантора 1 и 2, против Заповед № 513з-5033 от 15.06.2022г. на началник отдел „Миграция“-СДВР, с която на жалбоподателката е отказано предоставяне на продължително пребиваване, с цел събиране на територията на РБългария със съпруга и А. А. С., [дата на раждане], гражданин на И..

В съдебното производство жалбоподателката е представлявана от адвокат Л., която поддържа жалбата и не ангажира допълнителни доказателства.

Ответникът, началника на отдел „МИГРАЦИЯ“-СДВР–посредством нарочно упълномощен юрисконсулт В. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдържащите се в делото доказателства, представляващи административната

преписка са приети без оспорване от страните.

Жалбоподателката Ш. Азад Баки е гражданка на И., [дата на раждане], [ЕГН], с удостоверение за пътуване зад граница на чужденец с хуманитарен статут №860079528, валидно до 24.09.2023г. за събиране на територията на република България със съпруга си А. А. С. като същата е заявила пред отдел „Миграция“-СДВР, желание да получи индивидуална виза за дългосрочно пребиваване в РБ, на основание чл.24, ал.1, т.22 от ЗЧРБ, мотивирано от това, че е съпруга на А. А. С., който е гражданин на И. на когото Република България е предоставила хуманитарен статут.

Представителят на СГП, прокурор П., намира жалбата за неоснователна.

Настоящият състав на Административен съд–София град намира, че жалбата е подадена от активно легитимирана страна, адресат на оспорената заповед, в законовия срок, и е срещу отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване с цел събиране на семейството в Република България, което подлежи на обжалване при условията и по реда на [Административно-процесуалния кодекс](#).

Горното налага извод, че жалбата е допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Нормата на чл. 12 от ППЗЧРБ урежда процедурните правила за разглеждане на заявления за получаване на право на продължително пребиваване. В съответствие с чл. 12, ал. 3 от ППЗЧРБ заявлението се разглежда и решава в срок до един месец след съгласуване с ДАНС и Дирекция "К. отношения" - МВнР, които предоставят становищата си в срок до 15 дни. Задължителен етап от производството по чл.12 ППЗЧРБ е съгласуване и с двата органа, посочени в чл. 12, ал. 3 ППЗЧРБ, а не само с някого от тях.

В хода на разглеждане на заявлението е изискано становище от ДАНС, съгласно [чл.57, ал.1 от ППЗЧРБ](#) във връзка с [чл.41, ал.1, т.2 от ЗДАНС](#).

С писмо вх.№02-508/01.06.2022г. по описа на СДВР е получено отрицателно становище от ДАНС относно подаденото заявление от Ш. Азад Баки, което е фактическо основание за отказа. Съображенията на ДАНС да се откаже право на продължително пребиваване на Ш. Азад Баки е това, че е отказано право на продължително пребиваване на съпруга ѝ А. А. С. предвид наличието на данни за него по чл.10, ал1, т.14 от ЗЧРБ. Като правно основание за отказа е посочена разпоредбата на [чл. 26, ал.1](#) във връзка с [чл.10, ал.1, т.14 от ЗЧРБ МВР](#). Ш. Азад Баки е запозната с текста на отказа на езика, който владее, чрез преводач и ѝ е връчен екземпляр от Заповед № 513з-5033 от 15.06.2022г. на началник отдел „Миграция“-СДВР . Изпратено е писмо и до МВнР, отдел консулски с искане за становище по подаденото заявление.

По делото е приобщена административната преписка.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са представени и приети доказателства за компетентността на административния орган издал заповедта, както и постъпило писмено становище от Държавна агенция „Национална сигурност“, рег.№ М-61757/31.05.2022г. по описа на ДАНС, обособено в отделен класифициран том.

От правна страна съдът намери следното:

Отказът е издаден от компетентен орган-началник сектор "Миграция" при СДВР съгласно представената заповед. Спазена е писмената форма, като се съдържат реквизитите по [чл. 59, ал.2](#) от [АПК](#), в това число са изложени мотиви за отказа като фактически и правни основания.

Основният спор е за приложението на материалния закон - приложеното писмено становище от Държавна агенция „Национална сигурност“, рег.№ М-61757/31.05.2022г. по описа на ДАНС обосновава ли прилагане на хипотеза на [чл.26, ал.1](#) във връзка с [чл. 10, ал.1, т.14](#) от [ЗЧРБ](#) съгласно който се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е включен в информационния масив на нежеланите за страната чужденци, по [чл.21а, ал.1](#), както и и за съответствието на отказа с целта на закона.

Правните основания, посочени в заповедта , гласят следното:

Съгласно [чл.26, ал.1](#) от [ЗЧРБ](#) отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по [чл.10, ал.1, т.14](#). Според посочената в заповедта хипотеза на [чл.10, ал.1, т.14](#) от закона, се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е включен в информационния масив на нежеланите за страната чужденци, по [чл. 21а, ал. 1](#). Следва да се посочи, че правното основание по [чл.10, ал.1, т.1](#) [ЗЧРБ](#) борава с наличие на включен в информационния масив, а не с конкретни доказателства.

Разпоредбата на [чл. 57, ал.1](#) от [ЗЧРБ](#) определя, че директорът на дирекция "Мирация“, директорите на ОДМВР или оправомощените от тях длъжностни лица, разглеждат документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване, след получаване на писмено становище от ДАНС по [чл.41, ал.1, т.2](#) от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая, както се посочи, е дадено такова писмено становище от Директора на ДАНС, да бъде отказано издаване на индивидуална виза за дългосрочно пребиваване в РБ предвид това, че на съпруга на жалбоподателката, А. А. С., на основание [чл.10, ал.1, т.14](#) от [ЗЧРБ](#), във връзка с [чл.21а, ал.1](#) е отказано дългосрочно пребиваване в РБ.

Съгласно [чл.6, т.1](#) от [Закона за министерството на вътрешните работи \(ЗМВР\)](#) една от основните задачи на Министерство на вътрешните работи (МВР) е защита на националната сигурност и тя се изпълнява включително чрез дейността по събиране, анализ и оценка на информация, свързана с националната сигурност ([чл.7, т.1](#) от [ЗМВР](#)). Дирекция "Миграция" е основна структура на МВР ([чл.9, ал.1, т.5](#) от [ЗМВР](#)).

По силата на [чл. 90, т. 3 от ЗМВР](#) и [чл. 141б, ал. 1, т. 1 от Правилника за прилагане на Закона за министерството на вътрешните работи \(ППЗМВР\)](#) директорът на дирекция "Миграция" или оправомощени от него длъжностни лица разполагат със правомощие да издават или отказват издаването на разрешения за краткосрочно, продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване. Следователно те разполагат и с правомощието да установяват наличието на обстоятелства от хипотезата на [чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.14 от ЗЧРБ](#), в случаите, в които са ги констатирали сами.

Безспорно в този случай административният акт следва да бъде надлежно мотивиран от административния орган, както и да бъде установено наличието на данни за посочените в [чл.10, ал.1, т.14 от ЗЧРБ](#) обстоятелства.

От своя страна ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България ([чл.6, ал.3 от ЗДАНС](#)), но не разполага със самостоятелно правомощие да издава или да отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденци на територията на страната. Ето защо в [ЗЧРБ](#) законодателят е предвидил, че основанието "е включен в информационния масив на нежеланите за страната чужденци, по [чл. 21а, ал. 1](#)" може да се приложи, както на базата на обстоятелства, установени при упражнена от МВР компетентност, така и на базата на дадено в условията на [чл.22, ал.4 от ЗЧРБ](#) становище от ДАНС.

От изложеното следва, че отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган. Получаването на писмено становище от ДАНС по [чл.41, ал.1, т.2 от ЗДАНС](#) е задължителен елемент от административното производство по издаване на разрешение за пребиваване на чужденци в Република България ([чл.22, ал.4 от ЗЧРБ](#) и [чл.57, ал. 1 от ППЗМВР](#)). Имащо характеристиките на акт по [чл.21, ал.5 от АПК](#), то не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, а законосъобразността му следва да се прецени при оспорването на крайния акт.

По аргумент от разпоредбите на [чл.13, вр. чл. 8 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи \(КЗПЧОС\)](#), засегнатото лице следва да разполага с ефективна съдебна защита срещу засягащия го акт. Постановеният въз основа на отрицателното становище на ДАНС административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин. Ето защо, макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДАНС становище, съдът, воден от задължението за преценка на пропорционалност на наложената мярка и гарантиране на правото на ефективна съдебна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаване на процесния отказ.

Доколкото в хода на съдебното дирене не се ангажираха доказателства, които да опровергават заключението на ДАНС, съдът кредитира данните, събрани от ДАНС, като достоверни. По силата на [чл.4, ал.1 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност"](#), агенцията извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и

установения в страната конституционен ред.

Според [чл.4, ал.3](#) от [ЗДАНС](#), агенцията осъществява информационно-аналитична, прогностична, контролна, координационна и методическа дейност със собствена и на други държавни органи информация от значение за националната сигурност; а съгласно [чл.41, ал.1, т.2](#) от същия закон ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по [ЗЧРБ](#).

Република България е суверенна държава и има самостоятелно право да прецени кое лице съставлява заплаха за националната ѝ сигурност, в това число да определи това понятие и всички свързани с него елементи, както и органите и процедурата.

Видно от цитираните по-горе разпоредби на [ЗДАНС](#) и [ЗЧРБ](#), участието на органите на ДАНС в производствата по [ЗЧРБ](#) е в изпълнение на задачите им по осъществяване на контролната им дейност във връзка с пребиваването на чужденците в държавата ни.

С други думи, становището има за цел да бъде осъществен превантивен контрол и оценка на риска спрямо лицата, влизащи в страната, като по този начин се изпълнява генералната причина за съществуването на ДАНС, а именно защитата на националната сигурност.

Дали чужденецът има право да получи разрешение за продължително пребиваване с цел събиране на семейството в РБ, следва да бъде преценено от консулските органи, но обстоятелството дали кандидатът, с когото се цели събиране на семейството, представлява лице включено в информационния масив на нежеланите за страната чужденци, по [чл. 21а, ал.1](#) от [ЗЧРБ](#) може обвързващо да прецени и установи само ДАНС.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение пребиваването в РБ на чужденци - граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на [ЗЧРБ](#), на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност.

С позоваване на нормата на [чл.10, ал.1, т.14](#) от [ЗЧРБ](#), включително чрез изписването на текста ѝ издателят на административния акт е изпълнил задължението да мотивира същия, според изискванията на [чл. 59, ал.2, т.4 АПК](#). Изложените в оспорения отказ фактически и правни основания отговарят на изискванията за мотивиране на акта. Така направеното изложение на мотивите на административния орган по никакъв начин не е затруднило лицето да разбере основанията за отказ и да организира защитата си срещу отказа, за което свидетелстват съображенията, изложени в жалбата до съда.

От друга страна, специфичното в случая изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура и изразените становища допълват мотивите на оспорения отказ в контекста на задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС - мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт се прилага и не противоречи на закона. В случая мотивите за отказа се съдържат в писмено становище от Държавна агенция „Национална сигурност“, рег.№ М-61757/31.05.2022г. по описа на ДАНС.

От изложеното в писменото становище следва, че същото е обосновано, като крайният извод е относим към данните в мотивите на оспорения акт. Касае се за данни за засягане на обществени отношения, от съществено значение за реда в страната. Още повече, че видно от справка за съдимост на съпруга на жалбоподателката/л.32 и сл./, същият е неколккратно осъждан за хулиганство, за шофиране в нетрезво състояние и за ползване на неистински официални документи.

Съдът счита, че при преценка на правото на лицето на семеен живот следва да се съобрази, че съгласно чл. 8, ал. § ЕКЗПЧОС отказът за издаване на виза не представлява априори нарушение на основното право на семеен живот на жалбоподателя. Следва да се установи наличие на такива отношения между съпрузите, които да бъдат определени като семеен живот, който би могъл да бъде накърнен. Освен това следва да се има предвид, че правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот /Решение от 28 ноември 1996 г. по дело А. срещу Н., § 71/.

Правото на семеен живот, прогласено в редица национални и международни актове, директно приложими по силата на ЕКПЧОС, прогласено като основно право на личността в правото на ЕС, намира своето отражение и в разпоредбата на чл. 32 и чл. 46 КРБ. В този контекст лицето следва да докаже, че споделя съвместен живот със своята съпруга и конкретно да посочи как се проявява тази съвместност. Подобно твърдение може да бъде доказано с всички доказателствени средства, които законът не ограничава по никакъв начин, именно отчитайки отделната индивидуалност. Нормата на чл. 26, ал.1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 10, ал.1, т.14, от ЗЧРБ въвежда различен минимум от условия, чиито липси опровергават презумпцията за съвместен живот.

В хода на съдебното дирене жалбоподателката не ангажира надлежни доказателства във връзка с твърдението за съвместен живот. В тази връзка съдът съобрази, че бракът с А. А. С. е сключен през есента на 2021г., договорът за наем – непосредствено преди подаване на заявлението, както и че няма данни за родени от брака деца, нито такива за невъзможност семейният живот да се осъществява извън територията на страната.

В разпоредбата на чл. 8, § 2 от КЗПЧОС са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в Р. България на чужденци – граждани на трети страни е свързана преди всичко с охраняване на националната сигурност.

С оглед събраните доказателства, възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот, е неоснователно. За да е налице то, нарушението следва да е реално, осъществено в действителност. Освен това, данните по делото обосновават извод, че няма връзка между Република България и семейния живот на чужденеца по начин, налагащ правото му на постоянно пребиваване в Р. България.

Издадената заповед, с която е обективизиран отказ е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава.

Изложеното обосновава извод за законосъобразност на обжалвания отказ, поради което и жалбата против същия като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 143, ал. 3 АПК жалбоподател следва да заплати на ответника по жалбата своевременно претендираните разноски за настоящата съдебна инстанция-за юрисконсултско възнаграждение в размер, определен на основание чл. 78, ал. 5 ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във вр. с чл. 144 АПК – на 100,00лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ш. Азад Баки, [дата на раждане], [ЕГН], гражданка на И., с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] ет.3, ап.33, чрез адвокат Т. Л., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, кантора 1 и 2 срещу Заповед № 513з-5033 от 15.06.2022г. на началник отдел „Миграция“-СДВР, за отказ по заявление №300225/18.05.2022г. за предоставяне на продължително пребиваване, с цел събиране на територията на РБългария със съпруга и А. А. С., [дата на раждане], гражданин на И., като неоснователна.

ОСЪЖДА Ш. Азад Баки, [дата на раждане], [ЕГН], гражданка на И., с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] ет.3, ап.33, да заплати на Министерството на външните работи сумата в размер на 100/сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщаването с препис за страните.

СЪДИЯ: